

Stalin, J.W.

**BIJDRAGE TOT HET VRAAGSTUK VAN DE
POLITIEK DER LIQUIDATIE VAN DE KOELAKKEN ALS KLASSE.**

www.MinisterieVanPropaganda.org

In N° 16 van de "Krasnaja Zwjezda" ("De Rode Ster"), komen in het artikel "De liquidatie van de koelakken als klasse", dat in het algemeen genomen ongetwijfeld juist is, in de formuleringen twee onnauwkeurigheden voor. Het schijnt mij toe, dat het nodig is deze onnauwkeurigheden recht te zetten.

1. In het artikel wordt gezegd:

"In de periode van het herstel hebben wij de politiek van het beperken van de kapitalistische elementen in de stad en op het platteland gevoerd. Vanaf het begin van de reconstructieperiode gingen wij van de politiek van de beperking over tot de politiek van het verdringen van de kapitalistische elementen".

Deze stelling is niet juist. De politiek van de beperking van de kapitalistische elementen en de politiek van hun verdringing zijn niet twee verschillende soorten van politiek. Het is één en dezelfde politiek. Het verdringen van de kapitalistische elementen op het platteland is het onvermijdelijke resultaat en een *bestanddeel* van de politiek der beperking der kapitalistische elementen, van de politiek der beperking van de uitbuitersneigingen van de koelakken. Het verdringen van de kapitalistische *elementen* op het platteland betekent nog niet het verdringen van de koelakken als *klasse*. Het verdringen van de kapitalistische elementen op het platteland is het verdringen en overwinnen van *bepaalde delen* van de koelakken, die de belastingsdruk, het systeem van de beperkende maatregelen der Sovjetmacht niet kunnen verdragen. Het valt te begrijpen, dat de politiek van het beperken van de uitbuitersneigingen van de koelakken, de politiek van het beperken van de kapitalistische elementen op het platteland, wel moet leiden tot het verdringen van bepaalde delen van de koelakken. Daarom kan het verdringen van afzonderlijke delen van de koelakken niet anders worden beschouwd dan als het onvermijdelijke resultaat en een bestanddeel van de politiek van het verdringen van de kapitalistische elementen op het platteland.

62

Deze politiek werd bij ons niet alleen in de herstelperiode gevoerd, maar ook in de reconstructieperiode, ook in de periode na het XVde Congres (december 1927), ook in de periode van de XVIde Conferentie van onze partij (april 1929), en ook na deze Conferentie, de zomer van 1929 daarbij inbegrepen, toen bij ons het tijdperk van de volledige collectivisatie aanbrak, toen de *wending* naar de politiek van de *liquidatie* van de koelakken als *klasse* plaats had.

Beschouwt men de voornaamste documenten van de partij, beginnende bijvoorbeeld bij het XIVde Congres van december 1925 (zie de resolutie bij het verslag van het Partijbestuur) tot en met die van de XVIde Conferentie in april 1929 (zie de resolutie "Over de gang van de ontwikkeling van de landbouw"), dan moet men wel opmerken, dat de stelling over het "beperken van de uitbuitersneigingen van de koelakken" of de

"beperking van de groei van het kapitalisme op het platteland" steeds hand in de hand gaat met de stelling "over het verdringen van de kapitalistische elementen", over "het overwinnen van de kapitalistische elementen op het platteland".

Wat betekent dit?

Dit betekent, dat de partij het verdringen van de kapitalistische elementen op het platteland *niet afscheidt* van de politiek der beperking van de uitbuitersneigingen van de koelakken, van de politiek der beperking van de kapitalistische elementen op het platteland.

Het XVde Congres van de partij, alsook de XVIde Partijconferentie, staat ten volle op de grondslag van de politiek van de "beperking van de uitbuitersneigingen van de plattelandsbourgeoisie" (Resolutie van het XVde Congres "Over het werk op het platteland"), op de grondslag van de politiek "van het nemen van nieuwe maatregelen, die de ontwikkeling van het kapitalisme op het platteland beperken" (zie terzelfder plaatse), op de grondslag van de politiek van de "besliste beperking der uitbuitersneigingen van de koelak" (zie de resolutie van het XVde Congres over het vijfjarenplan), op de grondslag van de politiek van "de aanval op de koelak" in de zin van de "overgang tot de verdere, meer systematische en vastberaden beperking van de koelak en de particuliere handelaar" (zie terzelfder plaatse), op de grondslag van de politiek van "het nog meer beslist economisch verdringen" van de elementen van de privaat-kapitalistische huishouding in stad en land (zie de resolutie van het XVde Congres bij het verslag van het Centraal Comité).

Hieruit volgt dus,

a) dat de schrijver van het bovengenoemde artikel ongelijk heeft, als hij de politiek van de beperking der

63

kapitalistische elementen en de politiek van hun verdringing als twee verschillende soorten van politiek voorstelt. De feiten zeggen, dat wij hier te doen hebben met één algemene politiek van het beperken van het kapitalisme, waarvan het verdringen van afzonderlijke delen van de koelakken een bestanddeel en het resultaat uitmaakt.

b) dat de schrijver van het bovengenoemde artikel ongelijk heeft, als hij beweert, dat het verdringen van de kapitalistische elementen op het platteland eerst in de periode van de reconstructie, in de periode van het XVde Congres is begonnen. In werkelijkheid heeft het verdringen zowel vóór het XVde Congres plaats gehad, in de herstelperiode, als ná het XVde Congres, in de periode van de reconstructie. In de periode van het XVde Congres werd de politiek van de beperking der uitbuitersneigingen van de koelakken door nieuwe aanvullende maatregelen versterkt, in verband waarmee ook het verdringen van bepaalde delen van de koelakken sterker moet worden.

2) In het artikel wordt gezegd:

"De politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse vloeit geheel voort uit de politiek van het verdringen van de kapitalistische elementen en vormt de voortzetting van deze politiek in een nieuw stadium."

Deze stelling is onnauwkeurig en derhalve onjuist. Het is duidelijk, dat de politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse niet uit de hemel kon vallen. Zij werd voorbereid door heel de voorafgaande periode van het beperken en dus ook van het verdringen van de kapitalistische elementen op het platteland. Maar dit betekent nog niet, dat zij zich niet *fundamenteel* van de politiek der beperking (en verdringing) van de kapitalistische elementen op het platteland onderscheidt, dat zij de *voortzetting* van de politiek der beperking zou zijn. Te spreken, zoals onze schrijver doet, betekent het ontkennen van het sinds de zomer van 1929 aanwezig zijn van een *keerpunt* in de ontwikkeling op het platteland. Zo te spreken, betekent het feit ontkennen, dat onze partij in de loop van deze periode in haar politiek op het platteland een *wending* heeft gemaakt.

Zo te spreken - betekent aan de rechtse elementen in onze partij een bepaalde ideologische dekking verschaffen, aan de elementen, die zich thans op dezelfde wijze aan de besluiten van het XVde Congres tegen de *nieuwe* politiek van de partij vastklampen, als te zijner tijd pg. Froemkin zich aan de besluiten van het XIVde Congres vastklampte voor zijn tegen de politiek van het uitbreiden van de kolchozen en sovchozen gerichte standpunt.

64

Waarvan ging het XVde Congres uit, toen het de verscherping van de politiek van de beperking (en de verdringing) van de kapitalistische elementen op het platteland afkondigde? Van het feit, dat ondanks deze beperking van de koelakken, de koelakken als *klasse* toch voor enige tijd *moeten blijven bestaan*. *Om deze reden* liet het XVde Congres de wet over het pachten van grond van kracht, hoewel het zeer goed wist, dat de pachters in grote meerderheid koelakken zijn. *Om deze reden* liet het XVde Congres de wet over de loonarbeid op het platteland van kracht en eiste het de stipte uitvoering daarvan. *Om deze reden* werd nog eens de ontoelaatbaarheid van het vernietigen van de koelakken afgekondigd. Zijn deze wetten en deze besluiten met de politiek der beperking (en verdringing) van de kapitalistische elementen op het platteland in tegen-spraak? Dat is beslist *niet* het geval. Zijn deze wetten en besluiten met de politiek van het liquideren van de koelakken als klasse in tegenspraak? Ontegenzeggelijk, *ja!* Hieruit volgt, dat deze wetten en deze besluiten thans in de gebieden van de volledige collectivisatie, welke uitbreidingssfeer niet met de dag maar met het uur groeit, terzijde moeten worden gelegd. Trouwens, zij werden door de loop van de collectivisatie zelf in die gebieden reeds terzijde gelegd.

Kan men hierna beweren, dat de politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse

de *voortzetting* is van de politiek van de beperking (en de verdringing) van de kapitalistische elementen op het platteland? Het is duidelijk, dat men dit niet kan doen.

De schrijver van het aangehaalde artikel vergeet, dat men de koelakken als klasse niet kan verdringen door belastingmaatregelen of welke andere beperkende maatregelen ook, wanneer men de productiemiddelen met het recht van vrij grondgebruik in handen van deze klasse laat en in onze praktijk de wet over de loonarbeid op het platteland, de pachtwet, het verbod van de vernietiging der koelakken in stand houdt. De schrijver vergeet, dat onder de politiek van de beperking van de uitbuitersneigingen van de koelakken men slechts op de verdringing van enkele afdelingen van de koelakken kan rekenen, hetgeen niet in tegenspraak is met het voor enige tijd *doen blijven bestaan* van de koelakken als klasse, maar integendeel dit vooronderstelt. Om de koelakken als klasse te verdringen, daartoe is de politiek van de beperking en de verdringing van enkele hunner afdelingen niet voldoende. Om de koelakken als klasse te verdringen, moet men in openlijke strijd de tegenstand van deze klasse *breken* en haar de in de productie gelegen bronnen van haar bestaan en ontwikkeling

65

ontnemen (het vrije grondgebruik, de productiemiddelen, de pacht, het recht loonarbeid te gebruiken enz.). Dit is juist de *wending* naar de politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse. Zonder dit, is het praten over de verdringing van de koelakken als klasse hol gezwets, dat alleen aan de aanhangers van de rechtse afwijking ten goede komt. Zonder dit is er geen ernstige en zeker geen volledige collectivisatie van het platteland denkbaar. Dit hebben de arme en de middenboeren van ons dorp goed begrepen, die de koelakken verpletteren en de volledige collectivisatie verwezenlijken. Dit wordt blijkbaar door sommigen onzer kameraden nog niet begrepen.

De tegenwoordige politiek van de partij op het platteland is dus niet de voortzetting van de oude politiek, maar de wending van de oude politiek van de beperking (en de verdringing) van de kapitalistische elementen op het platteland naar de nieuwe politiek van de liquidatie van de koelakken als klasse.

"*Krasnaja Zwjezda*" Nr 18.

21 januari 1930.